

<http://hallofpeople.com/gr>

ΑΝΔΡΕΑΣ ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΥΨΙΚΑΜΙΝΟ»

Εκδότης ΑΓΡΑ, Νοέμβριος 2011

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Σκοπός της ζωής μας δεν είναι η χαμέρπεια.
Υπάρχουν απειράκις ωραιότερα πράγματα
και απ' αυτήν την αγαματώδη παρουσία του
περασμένου έπους. Σκοπός της ζωής μας είναι η
αγάπη. Σκοπός της ζωής μας είναι η ατελεύτητη
μάζα μας. Σκοπός της ζωής μας είναι η λυσιτελής
παραδοχή της ζωής μας και της κάθε
μας ευχής εν παντί τόπω εις πάσαν στιγμήν
εις κάθε ένθερμον αναμόχλευσιν των υπάρχόντων.
Σκοπός της ζωής μας είναι το σεσημασμένον
δέρας της υπάρξεώς μας.

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΝΔΟΧΩΡΑ» (Εκδότης ΑΓΡΑ, Μάρτιος 2008)

ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

Καμιά σχισμή δεν διευρύνεται χωρίς τον πόθο
Στα κάγκελα του κήπου ανοίγουν τα φτερά τους τα πουλιά
Η γειτνίασις του ποταμού τα προσελκύει
Το πάθος του γυπαετού για το άσπρο περιστέρι
Είναι αποκορύφωμα βουνού με χιονισμένη κορυφή
Όταν λιώνουν οι πάγοι τραγουδάμε στις κοιλάδες
Τα νερά μάς μεθούν
Οι κόρες των ματιών μας πλένουν τους θησαυρούς των
Άλλες ξανθές και άλλες μελαχροινές
Έχουν στην όψη τους την ανταύγεια των ελπίδων μας
Έχουν στο στήθος τους το γάλα της ζωής μας
Κ' εμείς στεκόμαστε τριγύρω τους
Παντοτινά κελεύσματα μας περιβάλλουν
Οι θρόμβοι των βουνών πάλλονται και διαλύονται
Τα χιόνια τους είναι τραγούδια της ελεύσεως των νέων
χρόνων
Τα χρόνια αυτά είναι η ζωή μας
Μέσ' στις κουφάλες τους αναπαύονται το μεσημέρι τα πουλιά
Καμιά σχισμή δεν διευρύνεται χωρίς τον πόθο της διευρύνσεως
Καμιά φορά γινόμαστε κλεψύδρες
Κ' οι σπόγγοι σφαδιάζουν για την κάθε μας σταγόνα.

(από την Οκτάνα, Ίκαρος 1980)

Εις την Οδόν των Φιλελλήνων

Μια μέρα που κατέβαινα στην οδόν των Φιλελλήνων, μαλάκωνε η ασφαλτος κάτω απ' τα πόδια και από τα δένδρα της πλατείας ηκούοντο τζιτζίκια, μέσ' στην καρδιά των Αθηνών, μέσ' στην καρδιά του Θέρους.

Παρά την υψηλήν θερμοκρασίαν, η κίνησις ήτο ζωηρά. Αίφνης μία κηδεία πέρασε. Οπίσω της ακολουθούσαν πέντε-έξη αυτοκίνητα με μελανιμονούσας, και ενώ στα αυτιά μου έφθαναν ριπαί πνιγμένων θρήνων, για μια στιγμή η κίνησις διεκόπη. Τότε, μερικοί από μας (άγνωστοι μεταξύ μας μέσ' στο πλήθος) με άγχος κοιταχθήκαμε στα μάτια, ο ένας του άλλου προσπαθώντας την σκέψι να μαντεύση. Έπειτα, διαμιάς, ως μία επέλασις πυκνών κυμάτων, η κίνησις εξηκολούθησε.

Ήτο Ιούλιος. Εις την οδόν διήρχοντο τα λεωφορεία, κατάμεστα από ιδρωμένον κόσμον — από άνδρας λογής-λογής, κούρους λιγνούς και άρρενας βαρείς, μυστακοφόρους, από οικοκυράς χονδράς, ή σκελετώδεις, και από πολλάς νεάνιδας και μαθητριάς, εις των οποίων τους σφικτούς γλουτούς και τα σφύζοντα στήθη, πολλοί εκ των συνωθουμένων, ως ήτο φυσικόν, επάσχιζαν (όλοι φλεγόμενοι, όλοι στητοί ως Ηρακλείς ροπαλοφόροι) να κάμουν με στόματα ανοικτά και μάτια ονειροπόλα, τας συνήθεις εις παρομοίους χώρους επαφάς, τας τόσον βαρυσημάντους και τελετουργικάς, άπαντες προσποιούμενοι ότι τυχαίως, ως εκ του συνωστισμού, εγίνοντο επί των σφαιρικών θελητήρων των δεκτικών μαθητριών και κορασίδων αυτάι αι σκόπιμοι και εκστατικοί μέσα εις τα οχήματα επαφαί - ψάυσεις, συνθλίψεις και προστρίψεις.

Ναι, ήτο Ιούλιος· και όχι μόνον η οδός των Φιλελλήνων, μα και η Ντάπια του Μεσολογγιού και ο Μαραθών και οι Φαλλοί της Δήλου επάλλοντο

σφύζοντες στο φως, όπως στου Μεξικού τας αυχηράς εκτάσεις πάλλονται ευθυτενείς οι κάκτοι της ερήμου, στην μυστηριακή σιγή που περιβάλλει τας πυραμίδας των Αζτέκων.

Το θερμόμετρον ανήρχετο συνεχώς. Δεν ήτο θάλπος, αλλά ζέστη - η ζέστη που την γεννά το κάθετο λιοπύρι. Και όμως, παρά τον καύσωνα και την γοργήν αναπνοήν των πνευστιώντων, παρά την διέλευσιν της νεκρικής πομπής προ ολίγου, κανείς διαβάτης δεν ησθάνετο βαρύς, ούτε εγώ, παρ' όλον ότι εφλέγετο ο δρόμος. Κάτι σαν τέττιξ ζωηρός μέσ' στην ψυχή μου, με ηνάγκαζε να προχωρώ, με βήμα ελαφρόν υψίσυχνον. Τα πάντα ήσαν τριγύρω μου εναργή, απτά και δια της οράσεως ακόμη, και όμως, συγχρόνως, σχεδόν εξαυλούντο μέσα στον καύσωνα τα πάντα - οι άνθρωποι και τα κτίσματα - τόσο πολύ, που και η λύπη ακόμη ενίων τεθλιμμένων, λες και εξητιμίζετο σχεδόν ολοσχερώς, υπό το ίσον φως. Τότε εγώ, με ισχυρόν παλμόν καρδίας, σταμάτησα για μια στιγμή, ακίνητος μέσα στο πλήθος, ως άνθρωπος που δέχεται αποκάλυψιν ακαριαίαν, ή ως κάποιος που βλέπει να γίνεται μπροστά του ένα θαύμα και ανέκραξα κάθιδρως:

"Θεέ ! Ο καύσων αυτός χρειάζεται για να υπάρξη τέτοιο φως ! Το φως αυτό χρειάζεται, μια μέρα για να γίνη μια δόξα κοινή, μια δόξα πανανθρώπινη, η δόξα των Ελλήνων, που πρώτοι, θαρρώ, αυτοί, στον κόσμον εδώ κάτω, έκαμαν οίστρο της ζωής τον φόβο του θανάτου".

ΜΕΓΑΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ (Εκδόσεις Άγρα, 1990-1992)

Η ως συλφίς νεαρά Σουηδή

Η καθημένη ολίγον πίο μακρυστά λεπτοφυής ως συλφίς νεαρά Σουηδή, χωρίς να προσέξη καν αν την έβλεπε κανείς, εξεκούμωσε τάχιστα την μπλούζαν της και με δύο γοργές κινήσεις, ωσάν να μην μπορούσε να κρατηθή, εξήγαγε εκ του στηθόδεσμου της ένα ωραιότατον και μεγάλον διά μίαν τόσον λεπτήν νεανίδα σφικτόν βυζί, και επίεσε την ημικτοξευμένην ροδαλήν Θηλήν του εις το στόμα της κούκλας, την οποίαν εκράτει εισέτι εις την αγκάλην της, συνθλίβουσα τον σφύζοντα λευκόν μαστόν με τον δείκτην και τον μεσαίον δάκτυλον της δεξιάς χειρός της, όπως μία γυνή που γαλουχεί ένα βρέφος. Ολίγα δευτερόλεπτα διήρκεσε τούτο, και, εν συνεχεία, η νεαρά Σουηδή, με έκφρασιν απεριγράπτου λαγνείας εις το πρόσωπόν της, ήρχισε να τρίβη με δύναμιν την ρώγαν της επί ολοκλήρου του προσώπου της κούκλας, ενώ η Θηλή καθισταμένη διπλή εις μέγεθος και σκληρά, εξετοξεύετο, ως φράουλα τραγανή, εις πλήρη στύσιν. Αλλά και αύτη η φάσις δεν διήρκεσε πολύ. Η Γκρέτα, καταφανώς εν μεγάλη διεγέρσει διατελούσα, χωρίς την παραμικράν προφύλαξιν, ανέσυρε εν ριπή οφθαλμού το φόρεμά της, και, αποκαλύπτουσα, προς στιγμήν, ένα θαυμάσιον και προεξέχον πολύ, εν μέσω ολίγων αραιών τριχών μουνί (δεν έφερε σκελέαν), ήνοιξε τούς μηρούς της, έθεσε την κούκλαν μεταξύ αυτών, και καλύπτουσα πάλιν το ερωτικόν της όργανον, έσφιξε τούς μηρούς της, και ήρχισε να κινήται ζωηρώς, ζωηρότατα, επί του καθίσματός της, κατά τρόπον που εφάνερωνε ότι ηνανίζετο με πάθος, τρίβουσα μανιωδώς το αιδοίον της, επί της κεφαλής και των μαλλιών του κομπού ανθρωπομόρφου ομοιώματος, επιδιώκουσα με αφάνταστον ζέσιν να επιφέρη τοιουτοτρόπως την

έκχυσιν του ερωτικού χυμού της, αδιαφορούσα τελείως, και, ίσως, τερπομένη επιπροσθέτως, από το γεγονός ότι εξετέλει την τόσο άσεμνον, άλλα και τόσο χαριτωμένην αυτήν πράξιν δημοσία.

Κατ' αρχάς, ο βαρώνος Χάσσελκβιστ, βυθισμένος όπως ήτο εις τους υπολογισμούς του, δεν αντελήφθη τι έκαμνε η κόρη του — τουτέστιν δεν αντελήφθη την φάσιν του «θηλασμού». Όταν όμως η Γκρέτα διέκοψε την «γαλούχησιν» και, μετά ταύτα, την πρόστριψιν του βυζιού της επί του προσώπου της κούκλας, και ήρχισε να μαλακίζεται υπό το φόρεμά της, με το κομψόν άθυρμα ανάμεσα εις τα σκέλη της, πιέζουσα αυτό, ταυτοχρόνως, και διά της χειρός, επί του μουνιού της, ο Σουηδός βαρώνος ηννόησε, τότε, αμέσως, τι έκαμνε η κόρη του, και αφού έρριψε γύρω του ένα αγωνιώδες βλέμμα και ανεκουφίσθη, νομίζων ότι ουδείς είχε αντιληφθεί την άσεμνον συμπεριφοράν της Γκρέτας, καθιστάμενος κατακόκκινος από εντροπήν και οργήν, επέπληξε αυστηρότατα την θυγατέρα του, και την διέταξε να διακόψη πάραυτα την λαγνικήν της πράξιν. Έπειτα, λαμβάνων και σφίγγων δυνατά τον δεξιόν βραχίονά της και σείων ζωηρώς την κινουμένην επί του καθίσματός της με έγκαυλον παραφοράν νεανίδα, την διέταξε να σηκωθή αμέσως και να τον ακολουθήση εις τα διαμερίσματά των, χωρίς να αντιληφθή ότι η καθημένη πλησίον του μικρά Αμερικανίς Αλεξάνδρα Μαίησον — φλεγόμενη από μέγιστον ενδιαφέρον, άλλα υποκρινομένη ότι τίποτε δεν είδε— είχε ιδεί τα πάντα... Η νεαρά Σουηδή, φοβούμενη την οργήν του πατρός της, ηναγκάσθη να αποσύρη την κούκλαν από το αιδοίον της, και παρά την έκδηλον σφοδράν διέγερσίν της, συνεμορφώθη με τας επιταγάς του βαρώνου, διακόπτουσα την πρωτότυπον μαλακίαν που έκαμνε, χωρίς να φαίνεται ότι είχε την παραμικράν συναίσθησιν ότι αυτό που είχε διαπράξει ήτο κάτι το άσεμνον ή απηγορευμένον, ιδίως όταν εξετελείτο εις δημοσίους χώρους και ενώπιον πολλών θεατών. Λαμβάνουσα λοιπόν εκ νέου την κούκλαν της (ήτις έλαμπε τώρα από τα εκχειλίσματα του μουνιού της) εις την αγκάλην της, η νεαρά νυμφομανής ηγέρθη από την θέσιν της και ηκολούθησε τον πατέρα της, ασθμαίνουσα ακόμη από την

έγκαυλον κατάστασίν της, καταφανώς παραπονεμένη και με έκφρασιν απορίας εις το πρόσωπόν της, που μία πράξις τόσον χαριτωμένη και τόσον ευχάριστος κατεδικάζετο, ενώ ο βαρώνος Χάσσελκβιστ, σύννους και καταστεναχωρημένος, σύρων αυτήν διά του βραχίονος, την ωδηγούσε απελπισμένη εις τα διαμερίσματά του.